

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 31. mája 2011 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému **P. V. a spol.**, pre trestný čin krádeže sčasti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 01. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“) a iné, o dovolaniach obvineného P. B. a obvineného P. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 23. marca 2009, sp. zn. 3To/133/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvineného P. B. a obvineného P. V. sa **o d m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 26. novembra 2004, sp. zn. 1T 46/2003 bol (aj) obvinený P. V. uznaný za vinného z trestného činu krádeže podľa § 247 ods.2 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. sčasti spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (za skutky pod bodmi 1, 2 a 4 rozsudku) a obvinený P. B. uznaný za vinného z trestného činu krádeže podľa § 247 ods.2 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. (za skutky pod bodmi 1 a 2 rozsudku), z trestného činu podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (za skutok pod bodom 5 rozsudku) a z pokusu trestného činu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 247 ods.2 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. a z trestného činu poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 257 ods. 1 Tr. zák. (za skutok pod bodom 6) na tom skutkovom základe, že

1/ obvinení P. V. a P. B. v presne nezistenom čase od 23.00 hod. 12. mája 2001 do 09.00 hod. 13. mája 2001 v T. na S. po predchádzajúcej dohode vypáčili zámok na dverách

odparkovaného osobného motorového vozidla zn. V. 1,9 TDI, EČV:T., výrobné číslo motora A., číslo karosérie W., modrej metalízy a vozidlo následne odcudzili, čím vlastníkovi vozidla O., a.s. B., spôsobili odcudzením škodu vo výške 734.679,-Sk a držiteľovi vozidla, spoločnosti S., a.s., ktorá do vozidla zakúpila a dala namontovať elektrónové disky a pneumatiky, škodu vo výške 40.715,40 Sk,

2/ 11. júla 2001 asi o 23.00 hod. v T. na S. obvinený P. V. po predchádzajúcej dohode s obvineným P. B. vypáčil zámok na dverách odparkovaného osobného motorového vozidla zn. Š.Š., EČV:T., výrobné číslo motora X., výrobné číslo karosérie T., striebornej metalízy, vnikol do vozidla a toto následne odcudzil spolu s vecami, ktoré boli vo vozidle, a to detská sedačka, 1 pár korčulí na ľad zn. Supra 704 Graf, 1 pár kolieskových korčulí zn. Nike, 2 páry tenisiek zn. Nike, kožená hnedá taška, tréningový dres s logom, tepláky zn. Nike a ortézu - spevňovač kolenného väziva zn. Donjoy, pričom obvinený P. B. zatiaľ dával obďaleč pozor zo svojho vozidla zn. L. T., na ktorom sa predtým dopravili na miesto činu, čím vlastníkovi vozidla, Š., s.r.o., člen finančnej skupiny V., spôsobil škodu vo výške 416.225,-Sk a vlastníkovi odcudzených vecí R. L., škodu vo výške 68.000,-Sk,

4/ obvinení P. V. a M. H. 27. septembra 2001 v čase od 00.30 hod. do 05.00 hod. obvinený M. H., aby vyrovnal dlh, ktorý mal voči obvinenému P. V., zaviezol po vzájomnej dohode obvineného P. V. na svojom osobnom motorovom vozidle do P. s tým, že vedel, že obžalovaný P. V. chcel v P. odcudziť nejaké motorové vozidlo, pričom následne obvinený P. V. v P. na M.. pred domom č. X. odcudzil osobné motorové vozidlo Š., EČV: P., výrobné číslo podvozku T., číslo motora X., striebornej metalízy, čím vlastníkovi vozidla, P. V., spôsobil škodu vo výške 252.982,-Sk,

5/ obvinený P. B. v presne nezistenom čase okolo 28. septembra 2001 v P. na Š. ul. v garáži č. X. odmontoval z osobného motorového vozidla zn. Š., EČV: P., o ktorom vedel, že ho predtým odcudzil obvinený P. V., 4 ks kolies - elektróny a zadné krídlo a tieto si odniesol so sebou preč,

6/ obvinení P. B. a A.. J. 28. mája 2002 asi o 01.00 hod. v Č. na ul. M. pred panelovým domom č. X. po vzájomnej dohode vypáčili zámok na dverách odparkovaného osobného motorového vozidla zn. Š., EČV:C., výrobné číslo karosérie T. v hodnote 390.000,-Sk, patriaceho Š. B., s.r.o., vo vnútri vozidla vylomili zabezpečovaciu páku

na volante a vymontovali prístrojovú dosku, ktorú odniesli na neznáme miesto, kde ju dekodovali a vzápätí sa vrátili k odparkovanému vozidlu, ktoré chceli po vložení dekódovanej prístrojovej dosky do vozidla odcudziť, čo sa im však nepodarilo, pretože boli na mieste prichytení hliadkou OO PZ Č., pričom poškodením zariadenia vozidla spôsobili držiteľovi vozidla, M. V. - ., škodu vo výške 88.534,-Sk.

Za to bol obvinený P. V. odsúdený podľa § 247 ods. 5 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do II. nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému P. V. rozsudkom Okresného súdu Bratislava III., sp. zn. 2T 72/03 z 03. septembra 2003, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za to bol obvinený P. B. odsúdený podľa § 247 ods. 5 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do II. nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006 boli obvinení P. V. a P. B. zaviazaní nahradiť spoločne a nerozdielne poškodeným: S., a.s. T., IČO: X. škodu vo výške 40.715,40 Sk a R. L., bytom T., N.N. škodu vo výške 56.500,-Sk.

Podľa § 228 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006 boli obvinení P. V. a odsúdený M. H. zaviazaní nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému P. V., bytom P., M. škodu vo výške 250.000,-Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006 bol poškodený M. L., bytom T., N.N. s nárokom na náhradu škody odkázaný na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali hneď na hlavnom pojednávaní obvinení P. B. a P. V. odvolania, ktoré Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením z 23. marca 2009, č. k. 3To/133/2008-968 ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený P. V. 22. októbra 2009 dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené 02. mája 2011. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a druhý, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Tvrdí v ňom, že spoluobvineného M. H. videl iba párkrát, nevedel o skutočnostiach, z ktorých ho obviňuje a napriek tomu súd uveril len výpovedi obvineného M. H.. Namietal, že súd nevzal do úvahy fakt, že obvinený M. H. nevedel mnoho rozporov vo svojich výpovediach vysvetliť a nevykonal konfrontácie spoluobžalovaných navzájom s výnimkou konfrontácie medzi obvineným P. B. a obvineným M. H.. Vyjadril názor, že je odsúdený len na základe výpovede z prípravného konania spoluobvineného M. H., ktorý nevypovedal spontánne a dobrovoľne a jeho výpoveď podľa jeho názoru bola vynútená orgánmi činnými v trestnom konaní za prísľub miernejšieho trestu. V závere dodal, že napáda aj konanie na súde prvého stupňa, nakoľko v odvolacom konaní neboli chyby prvostupňového rozsudku odstránené (§ 374 ods. 3 Tr. por.).

Z uvedených dôvodov obvinený P. V. navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom, že napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 23. marca 2009, sp. zn. 3To/133/2008 a rozsudok Okresného súdu Trenčín z 26. novembra 2004, sp. zn. 1T/46/2003 a vec vrátil Okresnému súdu Trenčín na nové konanie a rozhodnutie.

Neskôr proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal aj obvinený P. B. 10. marca 2011 dovolanie prostredníctvom svojej obhajkyne, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené 02. mája 2011 (spolu s dovolaním obvineného P. V.). V jeho odôvodnení uviedol (zhodne s vyššie uvedeným dovolaním obvineného P. V.) ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a druhý, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Obvinený uviedol aj ďalší dovolací dôvod, a to konanie na súde prvého stupňa, pretože podľa jeho názoru vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku

(§ 374 ods. 3 Tr. por.). Dovolateľ v označenom mimoriadnom opravnom prostriedku namietal porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom a to tým, že súd úplne ignoroval dôkazy v jeho prospech (výsluchy svedkov M. Š., P. F. a L. A.). Vyjadril názor, že je odsúdený len na základe jediného dôkazu – výpovede z prípravného konania spoluobvineného (už odsúdeného) M. H., ktorý na súde prvého stupňa odmietol vypovedať. Podľa jeho názoru sa súd vôbec nevysporiadal zo skutočnosťou, že menovaný spoluobvinený menil svoju výpoveď, nevedel vyjasniť veľa rozporov a nevedel sa vyjadriť k mnohým skutočnostiam. Výpoveď obvineného M. H. nemala byť spontánna a dobrovoľná a mala byť vynútená orgánmi činnými v trestnom konaní za prísľub miernejšieho trestu. Zdôraznil, že spáchanie jednotlivých skutkov nebolo vôbec preukázané. V rozsiahlej časti sa ďalej venoval teoretickému výkladu práva na obhajobu, nezávislosti rozhodovania všeobecných súdov a odôvodnenia súdnych rozhodnutí.

Z uvedených dôvodov aj obvinený P. B. navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom, že napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 23. marca 2009, sp. zn. 3To/133/2008 a rozsudok Okresného súdu Trenčín z 26. novembra 2004, sp. zn. 1T/46/2003 a vec vrátil Okresnému súdu Trenčín na nové konanie a rozhodnutie.

Okresná prokuratúra Trenčín vo svojom vyjadrení uviedla, že dovolanie obvineného P. V. ako aj dovolanie obvineného P. B. je nedôvodné (č.l. 1137 a č.l. 1176).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolania sú prípustné, boli podané obvinenými ako oprávnenými osobami podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. po tom, čo využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 Tr. por.), že boli splnené aj zákonné podmienky uvedené v § 370 ods. 1, ods. 2, § 373 ods. 1 a v § 374 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por., t.j. že dovolania boli podané na súde, ktorý rozhodol vo veci v prvom stupni v trojročnej lehote od doručenia rozhodnutia súdu, a to prostredníctvom obhajcov a že v dovolaniach je uvedené v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa mu vytýkajú ako aj dovolací dôvod podľa § 371 (vrátane konania na súde prvého stupňa).

Dovolací súd zároveň ale zistil, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí pre nesplnenie dôvodov dovolania (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Obaja obvinení naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vidia v tom, že súd ignoroval dôkazy v ich prospech a sú odsúdení len na základe jediného dôkazu – výpovede spoluobvineného M. H.. Tu treba zdôrazniť, že tento dovolací dôvod bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod. Počas celého súdneho konania sa obvinení mohli vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa im kládli za vinu a plne užívať svojich procesných práv zaručených im Trestným poriadkom.

Nie je možné sa preto stotožniť s názorom obvineného P. B., že bolo porušené jeho právo na obhajobu tým, že súd neuveril vykonaným dôkazom – svedeckým výpovediam v prospech obvineného a výsledok trestného konania nakoniec vyznel v jeho neprospech ako aj názorom obvineného P. V., že súd nevykonal ďalšie dôkazy – konfrontácie medzi spoluobvinenými navzájom. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Súd pri hodnotení dôkazov nemá povinnosť postupovať tak ako to navrhujú obvinení, a preto právo obvineného na obhajobu nemôže byť porušené tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy inak než je predstava obvineného. V rámci voľného hodnotenia dôkazov je teda vecou súdu zvážiť to, či existujúci súhrn dôkazov je alebo nie je postačujúci pre skutkové a právne závery, ako aj to, či má alebo nemá nariadiť vykonanie ďalšieho dôkazu. Pokiaľ to potom súdy nepovažovali za potrebné, nemožno to tiež posudzovať ako zásadné porušenie práva na obhajobu.

V tejto súvislosti možno poukázať i na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo účastníka (strany) konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazov, príp. sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, ako aj povinnosť súdu vykonať účastníkom (stranou) konania navrhnuté dôkazy (I. ÚS 98/97).

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolací súd konštatuje, že súdy pri svojom rozhodnutí prihliadli len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní (verejnom zasadnutí) a opierali sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní (verejnom zasadnutí) vykonané.

Obvinení zhodne poukazujú na výpoveď spoluobvineného M. H., ktorý podľa ich názoru nevypovedal spontánne a dobrovoľne, menil výpoveď a nevedel vyjasniť veľa rozporov. Dovolací súd naplnenie ani tohto dovolacieho dôvodu však nezistil. Tvrdenia obvineného P. B. ako aj obvineného P. V. nie sú vecne podložené, pretože výpoveď obvineného M. H. bola vykonaná zákonným spôsobom tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní. Obvinený bol riadne poučený o svojich právach, v prípravnom konaní vypovedal spontánne a dobrovoľne bez príslubu miernejšieho trestu, čo potvrdil aj na hlavnom pojednávaní konanom 05. decembra 2003 (č.l. 645). Ďalej okresný súd správne postupoval, keď zápisnice o jeho predchádzajúcich výpovediach na hlavnom pojednávaní prečítal podľa § 207 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006, nakoľko menovaný obvinený prehlásil, že vypovedať nebude, nakoľko s odstupom času si už nepamätá.

Z obsahu dovolania podaného P. B. tiež vyplýva, že obvinený napáda i skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Námietky obvineného (ktoré nemožno obsahovo podradiť pod žiaden dovolací dôvod) ktorými namieta, že súdy sa nedostatočne vysporiadali s dôkaznou situáciou, že nie je vôbec preukázané spáchanie jednotlivých skutkov (...“skutočnosť, že obžalovaný vedel, že diely sú kradnuté nebola žiadnym spôsobom v konaní preukázaná“..., ...“nikto nevidel obžalovaných akýmkoľvek spôsobom manipulovať s predmetným vozidlom“...), sú všetko námietkami ktorými obvinený popiera správnosť a úplnosť zistenia skutku. Tieto námietky sa v určitej (nie malej) časti týkajú skutkových zistení, vykonaných dôkazov, hodnotení jednotlivých dôkazov a dôkazných prostriedkov súdmi oboch stupňov.

Avšak s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov (v prípade obvineného P. V. aj na nesúhlas s rozsahom vykonaného dokazovania) nie je možné vyvodzovať žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, nemôže správnosť skutkových zistení skúmať a tieto ani meniť.

So zreteľom na to, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por. a neboli zistené ani pochybenia v konaní na súde prvého stupňa podľa § 374 ods. 3 Tr. por., dovolací súd musel dovolanie obvineného P. V. ako aj dovolanie obvineného P. B. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. mája 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková